

Знахідки в книгарні

КУПИТИ

Книгарня "Загублені слова" переживає не найкращі часи через вірус Covid-19, що зі страхітливою швидкістю поширюється світом. На горизонті навіть майорить примарне закриття крамниці, і Лавдей Кардью, власниця крамниці, ламає голову над тим, як утримати справу її життя на плаву.

Якось на адресу "Загублених слів" надходить лист від подружжя учителів на пенсії із проханням підібрати для них книжки, які вони могли б читати одне одному вголос, сидячи у своєму саду. Це наштовхує Лавдей та її кмітливую менеджерку Келлі на ідею створення своєрідної аптеки, де замість ліків для будь-яких потреб призначалися б книжки - від страху чи розбитого серця, для уявних подорожей чи покращення кулінарних навичок...

Для когось необхідність мінімізувати контакти з людьми стає справжньою карою божою, а хтось нарешті отримує час навести лад у власних оселях і головах...

Для книголюба книгарня — не просто місце, а цілий світ.

Його не описати словами. Ви відчиняєте двері, вже готові почути той самий лункий дзвіночок над ними. Ви вдихаєте аромат сторінок, який наповнює повітря, неначе дим. Ви щоразу немов повертаєтеся додому, незалежно від того, чи був у вас колись справжній дім, чи ні. Ви знаєте, що десь у цьому місці є книга, яка може дати вам те, чого ви прагнете. Ви розумієте, що книги — це безпека, втеча, мудрість, спокій і те, що допомагає вам пережити будь-які труднощі. Неважливо, чи вони навчають, як краще готувати грибний суп, чи розбивають вам серце чужою втра-тою, щоб ви могли легше перенести власну, чи змушують сміятися, коли у вашому житті немає нічого смішного, чи лякають, щоб реальне життя здавалося менш страшним.

Ви розумієте.

І тому ви також можете уявити, наскільки незвично перебувати у порожній книжковій крамниці. Світ раптово змінився. Тепер люди більше не можуть передавати книжку з рук у руки і казати: «Гадаю, це може бути саме те, що ви шукаєте». У новій реальності продавці — навіть ті, хто любить книги більше, ніж людей — більше не очікують, що хтось прийде і втрутитися в їхні ідеально розставлені за алфавітом полиці.

У новому світі навіть найпопулярніші книгарні можуть зазнати труднощів. Букіністичні скарби, книжки, які часто передаються у спадок, наразі припадають там пилом. Адже більше немає кому відчинити двері крамниці, вдихнути неповторний аромат книгарні і поставити продавцю купу запитань.

На кшталт: «Моя мама хоче перечитати щось зі шкільної програми, але вже не пам'ятає назви».

Або: «Я щойно склала іспити і хочу прочитати книжку, яка не має нічого спільного з війнами чи історією».

«Я не можу заснути. Тому я читаю. Де ті книжки, які допоможуть мені відчувати себе захищеною, оточеною друзями, а не єдиною у цілому темному світі людиною, яка не спить?»

Легко ставити ці питання самому собі у книгарні; легко ходити вздовж полиць, торкатися корінців, перегортати сторінки і думати: «Чи це та книга, яка мені потрібна?»

Часом буває так просто підійти до продавця і сказати:

«Мені потрібно щось легке», — або: «Що б ви могли порадити?» — а продавець почує під вашими словами: «Я вже не витримую ці нескінченні нудні будні», — або: «Я більше не знаю, для чого я живу».

Але не тоді, коли двері книгарні зачинені.

Не тоді, коли ви намагаєтеся пояснити по телефону, яку книгу ви шукаєте, коли насправді вам потрібно просто увійти до крамниці, блукати поміж полицями, торкатися сторінок, роздумувати.

Не тоді, коли ви не знаєте, що вам потрібно, особливо коли жага до нової книжки здається тривіальною і водночас привілейованою: якщо єдине, що вас турбує, — це те, що б такого цікавого прочитати, то про які проблеми у вашому житті може йти мова?

Не тоді, коли здається, що весь світ загубив свої слова.

Розмарі відчуває біль у суглобах пальців, але вперто не послаблює хватку на ручці своєї сумки. Сьогоднішній день приніс відчуття неминучої катастрофи. Вона боїться, що її може змити з лиця землі; велика невидима хвиля перетворить їхній котедж на руїни, вирве з корінням рослини, повалить їх самих і кожную частину їхнього життя, що так довго трималося купи, у холодне Північне море.

Вона міцно заплющує очі.

Їй потрібна лише хвилина.

Всього одна.

Розмарі каже собі, що насправді нічого не сталося.

Лікар поставив Джорджу багато запитань, а медсестра взяла у нього кров. Ось і все. Нема про що турбуватися.

Поряд із нею Джордж намагає ключ від вхідних дверей. Розмарі помічає, як плечі її чоловіка повільно обвисають в наступну секунду після того, як ключ ковзає у замкову щілину. Вона добре знає, що це означає. Зрештою, вона була поруч із Джорджем усі ці роки, відколи вони вперше зустрілися в 1964 році. Вони майже не розлучалися відтоді, як вийшли на

пенсію у 2005 році, і ніколи не покидали одне одного з моменту початку пандемії.

Це обвисання плечей означає, що її чоловік щойно зробив те, що вважав майже неможливим. Вона пам'ятає, як вони під дощем піднялися на найвищу вершину Анг-лії, Скафелл-Пайк, невдовзі після заручин; як шкільний оркестр на різдвяному концерті без проблем зіграв весь марш Чайковського «Лускунчик»; як вони збагнули, що нарешті викопали весь японський спориш у саду їхнього улюбленого котеджу Вітбі, що виходить на море. А тепер Джордж настільки виснажений, що ледве може відчинити вхідні двері.

— Як щодо чашечки чаю в саду, моя дівчинко? — запитує він, коли подружжя опиняється всередині.

— Я зроблю. А ти йди. Може, по дорозі поглянеш, як там ротики.

— Добре, — усміхається Джордж до дружини, як зазвичай.

На мить Розмарі замислюється, що, може, все обійдеться. Багато людей худнуть. Усі старі чоловіки вночі вчащають до туалету, чи не так?

Вода закипає, і Розмарі бере з полиці над чайником старий коричневий заварник, але потім ставить його на місце, а сама йде до шафи, де вони зберігають посуд і келихи для особливих випадків. Вона дістає заварник із кістяної порцеляни в горошок, витончений і красивий.

Вони придбали його на сорокову річницю подружнього життя на ремісничому ярмарку на території абатства Вітбі у 2009 році. Зазвичай вони користувалися ним лише на Різдво і на дні народження. Але потрібно робити це частіше. Люди завжди кажуть, що життя коротке. Розмарі в глибині душі знає, що вони більше не можуть ігнорувати зміни в стані здоров'я Джорджа або списувати їх на втому чи банальну старість, через яку Розмарі забуває, де залишила окуляри для читання, кожні п'ять хвилин. Саме тому вони звернулися до лікаря.

З вікна Розмарі спостерігає, як Джордж прогулюється садом. Він зупиняється, щоб оглянути їхні рослини та грядки. Його рухи здаються занадто повільними, але, з іншого боку, про Розмарі можна сказати те саме. Їм обом буде по сімдесят вісім, коли настане осінь — її день народження у травні, а його — в серпні.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ